

Szentháromság vasárnapja

Köszöntés: „Dicsérjétek az Urat! Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az Úr, ki beszélhetné el minden dicső tettét (Zsolt 106,1-2)?” Ámen.

Gyülekező ének: 246. dicséret: „Adj Úr Isten, nekünk Szentlelket, ...”

Fennálló ének: 111. zsoltár 1. verse: „Hálát adok, Uram, néked, ...”

Fő ének: 111. zsoltár 2-6. versei: „Nagyok az Úrnak csodái...”

Előfohász: „Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi (IIKrón 16,9).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak a Filippibeliekhez írott levél 2. rész 5-11. versei: *„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”*

Előima: Uraknak ura és Királyoknak királya. Köszönjük, hogy színed előtt állhatunk, és mindent megköszönhetünk. Üdvösségünk halálos sebeid által van. Új életünk a Te megvetett voltodnak az eredménye. Reménytelenségünket az Atya szeretetteljes akarátának az elfogadása vívta ki nekünk, amit Te cselekedtél. Győztese vagyunk Általad, Benned és Veled. Kérünk, adj most nekünk olyan hitet, reménységet és szeretetet, amely nem elillan, hanem bizonyossággá formálódik azáltal, amit véghez vittél. Szolgálj felénk élő Igéddel, Atya, Fiú, Szentlélek Isten. Légy társunk a nyomorúságban, előttünk járó a hitben és megpecsételője mindannak, ami ránk vár. Adj hű szívet, hogy hitünk ne megtántorodjék, hanem elfogadja a Te szolgálatod. Légy áldott, hogy ebben az órában is cselekszel értünk Megelevenítő Lelked által. Vidámíts meg ma is, hogy a kegyelem igéi eljussanak egészen odáig, ahová senki más nem tud, csak Te, Atya, Fiú, Szentlélek Isten. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 167. dicséret 3. verse: „Az Atyát, és Fiút, és a Szentlelket...”

Textus: Pál apostolnak Timóteushoz írott I. levele 3. rész 16. verse: *„Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Mindnyájan tudjuk, hogy Jézus nem maradt testben közöttünk e földön, hanem visszament a mennyei Atyához, az Ő dicsőséges országába. De ez nem jelenti azt, hogy most már tanítványait teljesen magukra hagyta. Hiszen megígérte nekik, hogy nem hagyja őket árván, hanem elküldi hozzájuk a Szentlelket. Mert az egyre jobban szaporodó követői seregében testben nem is lehetett volna jelen egyszerre mindenütt. Ezért a mindenható Isten bölcsessége arról gondoskodott, hogy Fia helyett és az Ő nevében eljöjjön ebbe a világba a Vigasztaló Szentlélek, Aki által az Atya és a Fiú mindenütt jelen van. Így lett a mi keresztyén életünk nélkülözhetetlen alapja a Szentlélek, Aki által Jézus Vigasztalót küldött ebbe a világba. De nagy szükségük is volt a magukra maradt tanítványoknak erre a Vigasztalóra, mert bár még húsvét után is annyi csodálatos dolgot láttak és tapasztaltak Jézus mellett, de mikor nem érezték jelenlétét, nem mertek az Ő nevében szólni. Félelem és rettegés vett erőt rajtuk. A hír pedig egyre jobban terjedt körülöttük, hogy a feltámadás csak gyermekmese, amit a kicsinyek számára írtak. Ők pedig ezekkel a hamis híresztelésekkel nem mertek szembe szállni, mert szorongás és félelem töltötte be szívüket. De nemcsak az akkori tanítványoknak volt szükségük vigasztalóra, de nekünk is szükségünk van. Hiszen magunkban mi is olyan elesettek, reménytelenek vagyunk, és tengernyi sok bajunkban nem látjuk a kiutat. Úgy érezzük nincs megoldás, és megijedünk, megrettenünk, és ha a Vigasztaló nincs mellettünk, természetes, hogy kétségbeesünk. Hiszen életünk tele van bűnnel, szeretetlenséggel és szenvedéssel. Ha olykor-olykor bepillanthatnánk egy-egy derűsnek, vidámnak, gondtalannak látszó embernek az életébe, megdöbbenve állnánk meg, mert látnánk és

rájönnék arra is hogy az ilyen embernek nagyobb szüksége van Jézusra és a vigasztalóra, mint egy útszéli koldusnak. Mert a derűs arc, a víg kedély csak egy jól álcázott álarc, alatta pedig belül sír a szív. Hiszen nincsen ember, aki ne szorulna vigasztalásra. Napóleonnak a híres hódítónak a szent Ilona szigetére való száműzetése után nagyon sok ideje maradt arra, hogy az élet nagy kérdései felett elgondolkozzék. Egyszer elmélkedése közben arra gondolt, aki addig míg dicsőségének magaslatán ragyogott, olyan idegen volt előtte: az Úr Jézus Krisztusra. Összehasonlította annak erejét a maga erejével és így kiáltott fel: Milyen óriási lehetett Ő énhozzám képest. Hiszen nem is olyan régen még én parancsoltam az egész Európának, Ő nem parancsolt senkinek. Mégis az én uralkodásom csak pár évig tartott. Még élek én és még megvan Franciaország is, de ma már hiába akarnák parancsokat osztogatni, szavamra már nem mozdulna meg egy kéz sem. Nekem az élőnek nincs katonám, az a názáreti pedig közel kétezer éve meghalt, és a föld mégis az ő parancsszavával van tele. Néma utasítása az egész földön hangzik, és hallatára vitézeknek ezrei indulnak el, hogy tanítását elvigyék soha nem látott emberek közé, és birodalmát életük árán is terjesszék e földön. Hát ki voltál és ki vagy te Názáreti Jézus? Ám Napóleonnak a nagy hódítónak csodálkozása közös minden lélekkel, aki az Úrra és az ő csodálatos hatalmára gondol, mert önkénytelenül is álmélkodásra gerjed, mint a gyermek, amikor mesét hall, és felkiált: Te meghalt és mégis élő, te láthatatlan és mégis mindenütt jelenvaló hatalom: názáreti Jézus, Ki vagy te? És a keresztyén léleknek erre az önfeledt felkiáltására válaszol Pál apostol az elhangzott Igékben, amikor így szól : Minden versengés nélkül nagy e kegyességnek titka : Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek Benne a világon és felvitetett a dicsőségbe. Kedves Testvéreim! Ma Szentháromság vasárnapja van. Ez záróköve az egyházi év annak a szakaszának, melyben az egymásután következő ünnepek állandóan az Úr Jézus Krisztusra, és a mi váltságunk nagy kérdéseire irányítják a

figyelmünket. Legyen azért ez a templomi csendes óra összefoglalása annak a tanításnak, amelyet a karácsonyi, húsvéti és pünkösdi ünnepek hirdetnek. Lebbenjen fel előttünk a szent titok fátyla és világítsa meg ezt az órát, és ebben az órában a mi lelkünket is. Mert mikor a teremtésnek legyen szava elhangzott, a sötét tömérdekből előállott a világ. És azután jöttek – mentek az örökkévalóság napjai. Egymás után ment el mind a hét. És a Mindenhatónak tervei szerint kibontakoztak a világmindenség testei és a földön megszülettek a fák, füvek, állatok és annak magasabb képviselőjeként meglett az ember is. Szép volt a föld és tökéletes a mindenség. Isten mosolygása ragyogott mindenfelé. De azután múltak tovább az évezredek. S az Úr ígérete szerint szaporodott és sokasodott az ember. Szabadon járhatta a búzakaralászos, erdős hegyek birodalmát. Ha egy másik világ lakója letekinthetett volna a földre, talán irigykedve nézte volna ennek királyát, az embert. Gyönyörű volt minden, de az emberi szívben nem lakozott boldogság, mert az első engedetlenség után az ember mellé társul szegődött a bűn, és ezáltal elszakadt Istenétől. Az égre már nem mert feltekinteni, mert nem tudta kiállni az örök Szentség tekintetét, a földön pedig úgy érezte magát, mint aki tilosban jár, mert akármerre nézett, bármerre fordult, mindenütt azt hallotta: átkozott a föld temiattad. Mert ilyen volt az óvilág emberének állapota, boldogtalan és reménytelen. Nem segíthetett más rajta csak a mindenható Isten. Ekkor, az idők teljességében mutatta meg legjobban nagy kegyelmét, mert az égen felragyogott a betlehemi karácsonyi csillag, és az ember elhagyatottságának sivár éjszakájába belevilágított egy ártatlan gyermeknek mosolya zajtalanul, mint a napsugár és áldón, mint a megbocsátás. Majd felhangzott Galileának földjén az a csodálatos tanítás, melynek minden szava egy-egy isteni kijelentés, olajcsepp a sajtó sebekre, örvendetes üzenet a halál árnyékában járóknak. És szólt annak a dicsőségnek tanítása tovább, mígnem utolsó ámenként ártatlan vére csorgott érettünk a Golgota keresztjén. Beteljesült az írás, Isten megjelent testben. Igen. Itt járt a földön látható alakja a láthatatlan Istennek, hogy amikor ismét eltűnik majd,

mint láthatatlan erő, folytassa égi munkáját. Ám alig ment el, már is visszajött, mert abban a kis jeruzsálemi szobában szél zendült és kettős tüzes nyelvek égtek. És a zúgó szél elűzte a tanítványok lelkéből a tudatlanság ködét. A tüzes nyelvek fénye mennyei világosságot gyújtottak elméjükben és szívükben, mert egyszerre megismerték a Mestert a maga igaz valójában, megértették tanításait, és meglátták isteni küldetését. Megértették, hogy ők az Ő követői, és hivatás-érzetük feltámadt és örömmel mentek ki a világba, az emberek közé, mint az Ő boldog rabszolgái, mint keblükben új világot hordozó gladiátorok, hogy szolgáljanak és meghaljanak érte. Lázás mozgalom, sürgésforgás lett az életük, mint amilyen eddig még nem volt a világon, és nem is lesz többé. Mert az egyszerű tanítványok az Úr Lelkétől vezéreltetve megkezdik a munkát. Péterek, Jánosok szava hangzik fel Salamon tornácában. Pál apostolok indulnak a pogányok közé, hogy mindenfele hirdessék a megfeszített, de feltámadott Jézust. És nyomukban új élet fakad. Haragos szemek könnyel telnek meg, ökölbe szorított kezek imára kulcsolódnak, megtérő bűnösök zokogva kiáltanak bűnbocsánatért. És ez a munka még ma sem szűnt meg, hanem még most is tart, mert míg emberi nagyságok felett még életükben leáldozik a nap, és dicsőített hősöket élve temetnek el, addig az Ő nevében névtelen hősök járnak ismeretlen helyeken, irdatlan őserdőkből, hogy bizonyosságot tegyenek az Ő evangéliumáról. Ez a munka mindaddig fog tartani míg egyszer egyetlen virágvasárnappá lesz az egész föld és minden nép egyesül előtte egy örök hódolatban: Áldott, Aki jön az Úrnak nevében. Mert békesség lesz a földön és dicsőség a magasságban. És ezt mondja el most nekünk az apostol hitvallása amikor így szól: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdette-tett a pogányok között és felvitetett a dicsőségbe. Kedves Testvérek! Szentháromság vasárnapja van ma, és szívünk álmélkodva látja az apostol hitvallásának beteljesedését és az isteni kegyelem csodálatos nagyságát, mert boldogan érzi, hogy a beteljesült csodák érettünk történetek, bűnös emberekért. Lássuk meg azért

ezt most és egész életünkben. Most, amikor egyszerre tekint ránk a karácsonyi csillag, a nagypénteki kereszt és a húsvéti feltört elhengerített kő, és ezekben, mint a legcsodálatosabb ajándékaiban az a jóságos mennyei Atya, Aki értünk lett emberré, hogy minket a kárhozattól és az örök haláltól megszabadítson. Tegyük azért erős hitvallást, hogy ezt a ránk hulló égi kegyelmet egy élet imádságával és munkájával kívánjuk megköszönni. Azért igyekezzünk úgy élni, hogy példánk láttára a hazatérő tékozló fiú örömkönnyeivel boruljanak le megtérő bűnösök az előtt a mennyei kegyelem előtt, Aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten. Ámen.

Utóima: „Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyetlen Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen (ITim 1,17).“

Jön már a hegyeken az örömhírhöző, aki békességet hirdet! Ünnepeid, Júda, ünnepeidet, teljesítsd fogadalmadat, mert nem gázol át rajtad többé a pusztító, teljesen megsemmisült (Náh 2, 1a).“

„Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem (Zsolt 16,2).“

„Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát (IIKor 5,18).“

„titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket (IThessz 3,12).“

„Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom. Harmat leszek Izráelnek: virágozik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libanon fái (Hós 14,5-6).“

„Vigasztaljon meg engem szereteted, ahogyan megígérted szolgádnak (Zsolt 119,76).“

„vallom: Te vagy Istenem! Kezedben van sorsom, ...“ (Zsolt 31,15b-16a)
Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Mint gyermekeimhez szólok: viszonzásul tárjátok ki ti is szíveteket (IIKor 6,13)!”

Áldás: „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal (IIKor 13,13)!”

Záró ének: 241. dicséret: „Szent vagy örökké...”